

χαρτοπαιγνίῳ) Λεξ. Δημητρ. Ἀπαιχτος ἄσος Λεξ. Πρω.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ περιπαίξῃ Πόντ. (Κερασ.) — Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.

ἀπακαμάτης ὁ, ἀμάρτ. ἴποκαμάτης Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης.

Φυγόπονος, ὀκνηρός: *Κὶ ὁ βοῦς κὶ ὁ ζευγολάτης μας ἔν' ἴποκαμάτηδες.*

ἀπάκι τό, Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Καππ. (Σίλατ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 385 Πρω. Δημητρ. ἀπάτῃ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) ἴπάκι Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) Σαλαμ. ἴπάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπάκιον. Περὶ τῆς λ. ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1, 204 καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 254.

1) Τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρη τοῦ σώματος, αἱ ψοαὶ ἐνθ' ἄν.: *Μὴ πόνισαν τὰ ἴπκια μ' κ' ἔβαλα κὶ μ' ἔτριψαν Αἰτωλ. Δὲ βασιτῶν τ' ἀπάτῃα μου!* Πελοπν. (Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) || Φρ. Ἐπέσαν τὰ ἴπκια μου (ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ πόνος τῶν μυῶν τούτων προέρχεται ἐκ πτώσεως αὐτῶν. Συνών. φρ. ἐπέσαν τὰ νεφρά μου) Πελοπν. (Αἴγ.) Ἐπισαν τὰ ἴπκια σ' κὶ θέλ' νι σήκουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Νὰ φᾶς τ' ἀπάκια τοῦ λαγοῦ, στηθάμι ἀπὸ περδίκι Κεφαλλ. Συνών. φιλέττο, ψάρι, ψαρονέφρι. 2) Καπνιστὸν κρέας καὶ δὴ τὸ ἐκ τῶν ψοῶν τοῦ χοίρου Κρήτ.: *Τὰ Χριστόγεννα σφάζον τζοὶ χοίρους καὶ κάνουν ἀπάκια καὶ σύγλινα.*

ἀπακιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπάκι.

Καπνίζω τὰς ψοὰς καὶ εἶτα καθόλου χοιρινὸν κυρίως κρέας διὰ νὰ διατηρήσω αὐτό: *Ὀφέτος θ' ἀπακιάσω τὸ χοῖρο μου. Δὲ φοβᾶται χειμῶνα, γιὰτ' ἔχει δυὸ χοίρους ἀπακισμένους.*

ἀπάκισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπακιάζω.

Τὸ νὰ καπνίσῃ τις πρὸς διατήρησιν χοιρινὸν κυρίως κρέας καὶ δὴ τὰς ψοὰς τοῦ ζώου: *Ἐλα ταγτέρου νὰ με βοηθήσῃς 'ς τ' ἀπάκισμα τοῦ χοίρου.*

ἀπακλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πακλαευστός < πακλαεύω.

Ἀκαθάριστος: *Ἀπακλάευτα εἰν' τὰ κοκκία (ὁ σῖτος).*

ἀπακλούθα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀκλούθα.

Κατὰ πόδας: *Ἡ νεράιδα τὸν πῆρε ἀπακλούθα γὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι (ἐκ παραμυθ.).*

ἀπακόγλινα ἡ, Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπάκι καὶ γλίνα.

Τὸ περὶ τὰς ψοὰς τοῦ χοίρου λίπος τὸ ὅποιον ἀναλύουν πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν.

ἀπακονῶ Πόντ. (Σάντ.) ἀπακονίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀπακονῶ.

Ἀπαμβλύνω τι ἡκονημένον.

ἀπακουστά ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπακ'σὶά Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπακουστός.

Οὐχὶ ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης: *Τό 'χον ἀπακ'σὶά μ' Σκόπ. || Ἄσμ.*

Ἀπ' ἀκοῆς κὶ ἀπακουστά | εἴσατε σπῖτα ἀρχοντικά καὶ φίλους νὰ σᾶς κάμωμε

Μάν.

ἀπακουστικός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπακουστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἐξ ἀκοῆς μαθὼν τι: *Ἀπακουστικὴ εἶμαι.*

ἀπακουστός ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀπακουστός Μεγίστ. ἀπακουστός Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ὁ ἐξ ἀκοῆς ἐγνωσμένος ἐνθ' ἄν.: *Ἀπακουστόν ἔχ' ἀτο Σάντ. Ἀπακουστόν τὸν ἔδει Μεγίστ. || Φρ. Ἀπακουστόν τό 'δεις (εἰρων. πρὸς τοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν των ζητοῦντάς τι) αὐτόθ. Συνών. ἀγροικητός 1, ἀκουστός 2.*

***ἀπάκρα** ἐπίρρ. ἀπάκρια Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀκρα.

Μακράν: *Εἶν' ἀπάκρια τὸ χωριό.*

ἀπακρίζω Θεσσ. (Βόλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀκρίζω.

Ἀπομονώνω τινὰ ἐπιτηδεύως διὰ νὰ τὸν βολιδοσκοπήσω: *Θέλω νὰ τὸν ἀπακρίσω. Συνών. ξεμοναχιάζω. Πβ. ἀκρίζω Α1.*

***ἀπακρουμάζομαι**, ἀποκρουμάζομαι Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀκρουμάζομαι.

Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ: *Ἀποκρουμάστηκα τί ἐλέγανε. Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 1 β, ἀφακράζομαι, κρυφακούω.*

ἀπαλά ἐπίρρ. κοιν. ἀπαλα Θράκ. (Καλαμ. Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετὰ προσοχῆς, ἡρέμα, ἡσυχως, ἐπαναλαμβανόμενον συνήθως πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας: *Ἀπαλὰ ἀπαλὰ κράτα τὸ παιδί κοιν. Ἀσ' τα ἀπαλὰ ἀπαλὰ κάτω Χίος Πιάσε το ἀπαλὰ ἀπαλὰ νὰ μὴ σπᾶς' Σαρεκκλ. Νὰ πατῆς ἀπαλὰ ἀπαλὰ σὰ γάττα Αἰτωλ. Τ' βρουχὴ τ' ρίχῃ' ἀπαλὰ αὐτόθ. || Ποίημ.*

Θενὰ σοῦ κλείσῃ ἀπαλὰ μὲ τ' ἄσπρα χέρια της τὰ δυὸ

τὰ μάτια ποῦ κουράστηκαν τοὺς δρόμους νὰ κοιτᾶνε

ΚΟῦράν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 288. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαγάληα. 2) Οὐχὶ σφιχτά, χαλαρῶς πολλαχ.: *Φασκιδώνω τὸ παιδί ἀπαλὰ πολλαχ. Συνών. ἀναδωπά, ἀναλντά, χαλαρά, ἀντίθ. σφιχτά.*

ἀπαλάγωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.) ἀπαλαγώτεος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παλαγώτος < παλαγώνω.

1) Ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκεύαστος Κρώμν. Χαλδ.: *Ἀπαλάγωτα εἶναι τὰ τσαρούδά μ'. 2) Ὁ μὴ καθαρισθείς ἀπὸ ξένας ὕλας Σάντ. 3) Μεταφ. περὶ γυναικός, ἡ μὴ βινηθεῖσα Κρώμν. Χαλδ.*

ἀπαλάδα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Μαλακότης, ἀπαλότης Κρήτ.: *Φρ. Τὸ κατάλαβα ἡ τό 'νοιωσα ἀπὸ τὴν ἀπαλάδα τῇ χέρας μου. 2) Καιρὸς ἥπιος, χωρὶς ψυχὸς Δρόβιαν.*

***ἀπαλάδι** τό, ἀπολάδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀπολάδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι. Ὁ τύπ. ἀπολάδι ἐκ παρετυμολογικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς προθ. ἀπό. Ἰδ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 147.

1) Τὸ ἀπαλὸν τοῦ ἄρτου ἐνθ' ἄν.: *Ὅντος ἔν' τὸ ψωμὶν ἄψετον, τ' ἀπολάδ'ν ἄθε 'κὶ φαίνεται (ὅταν εἶναι ὁ ἄρτος*

ἄψητος δὲν τρώγεται ἢ ψίχα του) Τραπ. Χαλδ. Ἐσὺ φά τὸ κερέτς κ' ἐγὼ τ' ἀπολάδ' (κερέτς=ἐπίταγος τοῦ ἄρτου) Κοτύωρ. Συνών. ψίχα. 2) Τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος Πόντ. (Τραπ.)

*ἀπαλαδόστομος ἐπίθ. ἀπολαδόστομος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀπαλάδι καὶ στόμα. Ὁ τύπ. ἀπολαδόστομος διὰ παρετυμολογικὴν ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀπό. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 147.

1) Ὁ οἶονεϊ ἔχων βλωμὸν ψίχας ἄρτου εἰς τὸ στόμα καὶ οὕτω μὴ δυνάμενος νὰ ὀμιλήσῃ, ὁ μασῶν τοὺς λόγους του Τραπ. 2) Βλάξ Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος.

ἀπάλαιωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπάλωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀπάλαιοντους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀπαλαίωτος.

Ὁ μὴ παλαιούμενος, στερεὸς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Τοῦ ὅσῳ ἐνα ζευγάρι παπούτσια ἀπάλαιωτα Πελοπ. (Τριφυλ.) Τὰ σιβάλια μ' εἶν' ἀπάλαιοντα ἄκόμα Ἦπ. (Ζαγόρ.) Ἀπάλωτον ἐν τὸ καμίσι μ' Τραπ.

ἀπαλάκι τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαλός. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 217.

Εἶδη ἀρνογλώσσου (plantago) τῆς τάξεως τῶν ἀρνογλωσσωδῶν (plantaginaceae), ἰδίως δὲ ἀρνόγλωσσον τὸ μικρὸν τοῦ Διοσκορ. (2, 152) μὲ φύλλα μαλακά, ἤτοι ἀρνόγλωσσον ὁ λαγόπους (plantago lagobus) καὶ ἀρνόγλωσσον τὸ μέγα τοῦ Διοσκορ. μὲ ρίζας ἀπαλὰς, ἤτοι ἀρνόγλωσσον τὸ μεῖζον (plantago major). [*]

ἀπαλάλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παλαλωτός <παλαλῶνω.

Ὁ μὴ γενόμενος ἔκφρων, ὁ μὴ τρελλαθεὶς: Ὁλ' ἐπαλαλῶσαν κι αὐτὸς μανᾶχον ἐπέμ'νεν ἀπαλάλωτος.

ἀπαλάμιστος ἐπίθ. Ζάκ. Θήρ. Παξ. κ. ἀ. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παλαμιστός <παλαμίζω.

1) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς διὰ πίσης, ἀπίσσωτος, περὶ πλοίων ἐνθ' ἄν.: Ἀπαλάμιστο καράβι Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ἐπιστρωθεὶς δι' ἀμμοκονιάματος, ἐπὶ τοίχου, οἰκοδομῆς κττ. Λεξ. Δημητρ.: Ἀπαλάμιστος τοῖχος. Ἀφῆσε τὸ σπῆτι ἀπαλάμιστο.

ἀπαλαριὰ ἢ, ἀπαλαρέα Πόντ. (Κερασ.) ἡπαλαρέα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἀπαλαριὰ Ἰων. (Κρήν.) Σκῦρ. Χίος —Λεξ. Βλαστ. 338 Δημητρ. ἀπαλαρὰ Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπαλαρία. Πβ. Λυδ. περὶ μινων 1, 29 «ἰστέον δὲ Ρωμαίοις τὸ κανοῦν ἐπὶ μὲν τῶν ἱερῶν σατούραν, ἐπὶ δὲ τῶν εὐωχιῶν ἐπουλαρίαν, ἣν ἀπαλαρίαν οἱ πολλοὶ ἐξ ἀγνοίας προσαγορεύουσιν». Καὶ ὁ τύπ. ἀπαλαρέα μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 321 (ἐκδ. Hesselting-Pernot) «ἐκεῖνοι τὰ γλυκύσματα μὲ τὰς ἀπαλαρέας, ἡμεῖς δὲ τὰ χολόκουκα μὲ τὰς πολλὰς πικρίας».

1) Στρογγύλος δίσκος τῆς ἐκκλησίας δι' ἀντίδωρον, κόλλυβα ἢ γλυκύσματα μνημοσύνων Ἰων. (Κρήν.) Σκῦρ. Χίος —Λεξ. Βλαστ. 338: Ἦκαμα μὴν ἀπαλαριὰ κόλλυβα γιὰ τὴ ψυχὴ τῆς μάννας μου Χίος Πήγαινε τ'ν ἀπαλαριὰ ὅς τὸ βαγκάρ' νὰ παίρν'νε ὁ κόσμος βλογιὰ (βλογιὰ=ἀντίδωρον) Σκῦρ.

2) Τὰ εἰς τὰ μνημόσυνα προσφερόμενα ἐπὶ δίσκου γλυκύσματα ἢ κόλλυβα Χίος —Λεξ. Δημητρ. β) Τὰ ἐπὶ τῶν κολλύβων τιθέμενα εἰς διάφορα σχήματα καρυκεύ-

ματα συνιστάμενα εἰς γλυκύσματα, καρπούς, κουφέττα κττ. Κρήτ. 3) Μνημόσουνον μετὰ προσφορᾶς φαγητοῦ Πόντ. (Κερασ.) 4) Τράπεζα φαγητοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ὁ πάππος χαχάλεψε ἡπαλαρέας ὅς τὰ γυρίες (ἔψαυσε τὰ ἄκρα τῆς τραπέζης. Ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. 5) Σωρὸς περιττωμάτων Α.Κρήτ.

ἀπάλατο τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλάτι.

Τὸ ἄλας τὸ ὑπολειπόμενον ὡς ἄχρηστον εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον μετὰ τὸ ἀλάτισμα τῶν ἰχθύων.

ἀπάλαφρα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Μεσ. Τριφυλ.) —ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 69 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπάλαφρος. Τύπ. ἀπαλαφρὰ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Ε. στ. 34 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 268) «μηδένα οἱ σαγίτες μου ποτὲ δὲν θανατώνουν, | μόνο γλυκεὰ κι ἀπαλαφρὰ πᾶσα καρδιά πληγώνουν».

Οὐχὶ ἐντόνως, ἐλαφρῶς πως, ἀσθενῶς, ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. ἐνθ' ἄν.: Ἀπάλαφρα ἀπάλαφρα γὰ μὲ τριήρης Κρήτ. Ἀπάλαφρ' ἀπάλαφρα ἄλλαξέ μου τὴν πλὴγὴ Ἀρκαδ. Ὅσο νὰ ναι θὰν τοῦ ῥθῃ ἀπάλαφρα (δὲν θὰ αἰσθανθῇ τὸ βάρος) Μεσ. Ὁ Ἀργύρις μὴν αὐγινῇ ἀπάλαφρα φύσας τὴ φλογέρα του ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλαφρὰ 2, ἀνάλαφρα 1, ἀναχλὰ 1, γλυκεὰ, μαλακά.

ἀπάλαφρος ἐπίθ. Κέρκ. Κρήτ. —ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 233 —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀλαφρός.

Οὐχὶ ἐντονος, ἐλαφρὸς πως, ἀσθενὴς ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρα μὰ βάλλα ὅς τὸ μερὸ, μὰ ἔπειπεν ὁ Θεὸς κ' ἦταν ἀπάλαφρη (μερὸς=μηρός, ἔπειπεν=ἠυδόκησε) Κρήτ. Ἐσκυψε μ' ἀπάλαφρη τρεμούλλι τοῦ κορμιοῦ ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαλέθω Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλέθω.

1) Τελείως ἀλέθω, τελειώνω τὴν ἄλυσιν ἐνθ' ἄν. 2) Ἀλέθω Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀπάλεια ἢ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.) —ΚΣτασινοπ. Μεσολόγγ. 272.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλειά.

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς τῆς ἀλειείας ἐνθ' ἄν.: «Ἡ μεγάλη ἀλειὰ διαρκεῖ μέχρι τοῦ ἁγίου Νικολάου περίπου, ὅποτε χαλοῦν τὰ γιβάρια καὶ τὰ ἰχθυοτροφεῖα ἔχουν ἀπάλεια» ΚΣτασινόπ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαλείφω Κρήτ. —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλείφω.

Τελείως ἀλείφω, καταρρυπώνω τι ἐνθ' ἄν.: Ἦταν ἀλειμένο μὰ ὄυλξά, μὰ δὰ τ' ἀπάλεινες ἐσὺ Κρήτ.

ἀπαλέλλικος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπαλέλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ὀλίγον τι ἀπαλός, ὑπομάλακος: Βρέχουμε τὰ χέρια μας καὶ νίβουμε τὴ λεφτὴ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ κλόδα ἀπαλέλικη (λεφτὴ=ἄρτος ἐξ ἀραβοσίτου, κλόδα=τὸ ἐξωτερικόν ὁ ἐπίταγος τοῦ ἄρτου). Συνών. ἀπαλούτσικος.

ἀπάλεμα τό, Κρήτ. —(Νουμᾶς 284,2) ἀπάλιμα Μακεδ. ἡπαλιμ-μὰ ἢ, Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλένω.

1) Τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ἀπαλὸν ἢ τὸ νὰ γίνῃ τι μαλακόν, ἀπάλυνσις, μαλάκωμα Ἀπουλ. (Καλημ.) Κρήτ. 2) Φάρμακόν τι ἢ ἐπίθεμα ἀπαλυντικόν Μακεδ. —(Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.): Ἐγὼ ἔβαζα μονάχος μου ἀπαλέματα (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.)

